

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 648/2024-57

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Tatranský Permon, a.s.**, Pribylina 1486, IČO 31 664 571, zastúpenej Advokátska kancelária SEMANČÍN & PARTNERS s. r. o., Bottova 2A, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/122/2023 z 31. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 24. januára 2024, doplnenou písomným podaním doručeným 26. novembra 2024, domáha vyslovenia porušenia čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na podnikanie podľa čl. 35 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie finančného zadosťučinenia 5 000 eur a priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je žalobcom v konaní o vydanie nehnuteľností vedenom pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš (ďalej len „súd prvej inštancie“) pod sp. zn. 11C/49/2023. V rámci svojej žaloby sťažovateľka navrhla nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým by súd prvej inštancie žalovanému uložil zdržať sa nakladania a zaťaženia konkrétnych nehnuteľností (pozemkov) na tom skutkovom základe, že sťažovateľka uzatvorila so žalovaným príkazné zmluvy, ktorými sa žalovaný zaviazal zabezpečiť a obstaráť pre sťažovateľku nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Medzi stranami sporu bolo dohodnuté, že prvotne sa prevedie vlastnícke právo z tretej osoby na žalovaného

a následne zo žalovaného na sťažovateľku za konkrétne ceny (odplaty). Sťažovateľka vopred zaplatila žalovanému tieto odplaty. U niektorých pozemkov došlo k prevodu vlastníckeho práva na sťažovateľku, ale u niektorých (a tie sú predmetom sporu) nie. Žalovaný síce nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, avšak k následnému prevodu na sťažovateľku nedošlo, a to napriek mimosúdnej snahe sťažovateľky dosiahnuť uzatvorenie týchto zmlúv, preto okrem iného sa sťažovateľka domáhala nariadenia neodkladného opatrenia, keďže žalovaný s niektorými pozemkami disponoval tak, že ich previedol na tretie osoby. Súd prvej inštancie rozhodol o návrhu sťažovateľky tak, že vo vzťahu k niektorým nehnuteľnostiam sú splnené podmienky na nariadenie navrhnutého neodkladného opatrenia, preto výrokom č. I uznesenia sp. zn. 11C/49/2023 z 3. augusta 2023 (ďalej len „uznesenie súdu prvej inštancie“) nariadil navrhnuté neodkladné opatrenie a vo vzťahu k nehnuteľnostiam označeným vo výroku č. II návrh zamietol z dôvodu, že medzičasom došlo k prevodu týchto nehnuteľností zo žalovaného na tretie osoby a tiež aj z dôvodu duplicity (vo vzťahu k niektorým nehnuteľnostiam už bolo nariadené neodkladné opatrenie iným rozhodnutím súdu prvej inštancie). Vo vzťahu k nehnuteľnostiam vymedzeným vo výroku č. I svojho uznesenia súd prvej inštancie konštatoval, že existuje naliehavá potreba neodkladnej úpravy medzi stranami sporu, keďže žalovaný scudzil časť sporných nehnuteľností, čo bolo aj dôvodom čiastočného zamietnutia návrhu. Ďalej konštatoval, že nateraz bola dostatočným spôsobom osvedčená potreba nariadenia neodkladného opatrenia, lebo bez tejto úpravy pomerov medzi stranami sporu by sťažovateľka prišla o možnosť domáhať sa vlastníckych práv vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ktoré na základe príkazných zmlúv obstarával žalovaný.

3. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie žalovaný podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku č. I tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia po rekapitulácii rozhodnutia súdu prvej inštancie k podstatným skutkovým okolnostiam veci uviedol, že je evidentné, že sťažovateľka nedisponuje žiadnym titulom vlastníckeho práva (jedine príslubom jeho budúceho prevodu) k sporným nehnuteľnostiam. Z tohto dôvodu sa nemôže úspešne domáhať vydania veci, ktorá nie je v jeho (spolu)vlastníctve. Takto nevhodne zvolený procesný prostriedok ochrany subjektívneho práva [konštatoval, že účinným/efektívnym nástrojom sa v osobitostiach javí žaloba o nahradenie prejavu vôle, čo však z konštrukcie predostretej žaloby nie je v danom štádiu možné vyvodit' ani postupom v zmysle § 124 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)] vo svojich dôsledkoch znamená neosvedčenie danosti vecného nároku, čo obligatórne musí viesť k zamietnutiu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Ide totiž o inštitút, ktorého zmyslom je predovšetkým poskytnúť bezprostrednú ochranu základnému nároku – v okolnostiach súdnej veci to platí o to viac, že návrh na neodkladné opatrenie bol podaný v rámci konania vo veci samej, inak by „závislosť“ od merita veci nemusela vykazovať určujúci charakter – čo implikuje nemožnosť dosiahnuť procesný úspech pri neodkladnom opatrení, ak nie je osvedčený základný nárok. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie v časti výroku č. I tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že potreba bezodkladnej úpravy pomerov bola v konaní preukázaná a nespochybnená. Vyslovuje názor, že Civilný sporový poriadok nikde

neuvádza, že pri rozhodovaní o (ne)nariadení neodkladného opatrenia je potrebné skúmať žalobu vo veci samej a vyhodnocovať jej úspešnosť. Súd nemá možnosť pri rozhodovaní o nariadení neodkladného opatrenia skúmať obsah, formu či správnosť prislúchajúcej žaloby, a táto povinnosť zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nevyplýva. Sťažovateľka kritizuje predbežné zaujatie názoru krajského súdu o dôvodnosti uplatneného nároku žalobou, ktoré považuje za prejudikovanie osudu žaloby, o ktorej dosiaľ nebolo nijako rozhodnuté. Odvolací súd mal vychádzať z uzatvorených príkazných zmlúv, z ktorých má jednoznačne vyplynúť, že sporné pozemky mali byť žalovaným sťažovateľke „vydané“. Tvrdí, že aj keby bol procesný prostriedok ochrany subjektívneho práva sťažovateľky rovno nesprávny (čo popiera), účelom neodkladného opatrenia nie je poskytovať ochranu takým právam, ku ktorým bol správne podaný žalobný návrh, keďže podanie žaloby nie je podmienkou rozhodovania o nariadení neodkladného opatrenia. Sťažovateľka je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je nedostatočné, vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu, trpí nesprávnym právnym posúdením veci, z čoho vyvodzuje jeho arbitrárnosť zakladajúcu porušenie jej práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Porušenie svojho práva vlastníť majetok odôvodňuje tým, že po zamietnutí nariadeného neodkladného opatrenia žalovaný previedol vlastnícke právo k niektorým ďalším pozemkom na tretiu osobu. Zásah do práv na podnikanie sťažovateľka vidí v tom, že po zrušení ochrany pozemkov neodkladným opatrením došlo zo strany žalovaného k zamene časti žalovaných pozemkov, čím došlo k sťaženiu, resp. až k úplnému zabráneniu vydania pozemkov sťažovateľke, ktoré zadovážovala na účel chovu poľnohospodárskeho dobytku jej dcérskou spoločnosťou. Zásah v nadväznosti na uvedené odôvodňuje tým, že za už zaplatené finančné prostriedky s najväčšou pravdepodobnosťou nebude môcť využívať pozemky určené na pasenie dobytku. Porušenie čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy sťažovateľka odôvodňuje tým, že krajský súd nesprávnou aplikáciou § 335 ods. 2 CSP namiesto prejednaní odvolania ako návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia odvolanie prejednal ako odvolanie vo veci samej.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd napadnutým uznesením rozhodol prekvapivo, v rozpore s jej označenými právami.

K aplikovateľnosti záruk obsiahnutých v čl. 6 ods. 1 dohovoru:

6. V úvode tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd považoval s prihliadnutím na predmet konania o ústavnej sťažnosti (udržateľnosť rozhodnutia všeobecného súdu o nariadení neodkladného opatrenia) za nevyhnutné vyjadriť sa k aplikovateľnosti záruk obsiahnutých v čl. 6 ods. 1 dohovoru v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci.

7. Ústavným súdom už bolo opakovane judikované, že rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v súdnom konaní možno považovať predovšetkým za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 222/04, II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, I. ÚS 46/00). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) [k tomu pozri napr. rozhodnutia ESLP citované vo veciach sp. zn. IV. ÚS 213/2020 a IV. ÚS 165/2020] nie

každým neodkladným opatrením sa rozhoduje o právach a záväzkoch občianskej povahy. Aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru je pritom závislá od splnenia určitých podmienok. Po prvé, právo, ktoré je predmetom hlavného konania i konania o nariadení neodkladného opatrenia, musí byť právom občianskym v autonómnom význame tohto pojmu. Po druhé, nevyhnutné je skúmať povahu neodkladného opatrenia, jeho cieľ, účel a dopad na predmetné právo. Vo všetkých prípadoch, keď možno považovať za preukázané, že neodkladným opatrením bolo fakticky rozhodnuté o občianskom práve alebo záväzku bez ohľadu na dĺžku jeho trvania, je čl. 6 dohovoru použiteľný (rozsudok veľkého senátu z 15. 10. 2009 vo veci Micallef proti Malte, sťažnosť č. 17056/06, § 84 – § 85).

8. V prejednávanej veci je predmetom konania vedeného pred všeobecnými súdmi rozhodovanie vo veci neodkladného opatrenia dotýkajúceho sa výkonu vlastníckych práv k pozemkom vo vlastníctve žalovaného. Ide teda o oblasť upravenú normami súkromného práva, pričom predmetom meritórneho rozhodovania je práve ochrana tvrdeného vlastníckeho práva k sporným pozemkom. V autonómnom ponímaní ide nepochybne o oblasť spadajúcu pod výraz práva a záväzky občianskej povahy.

9. Pokiaľ ide o druhú podmienku, ktorej splnenie sa vyžaduje pre aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na prejednávaný prípad, ústavný súd konštatuje, že aj táto je v konkrétnych okolnostiach veci splnená. Neodkladné opatrenie má podľa názoru ústavného súdu priamy (aj keď len dočasný) dopad na občianske právo tvoriace predmet budúceho meritórneho (hlavného) konania. Neodkladné opatrenie plní primárne ochrannú funkciu vo vzťahu k predmetu prejednávanému v (prípadnom) hlavnom konaní (meritum veci). Požadovaným neodkladným opatrením sa sťažovateľka domáhala obmedzenia nakladania so spornými pozemkami, ktoré sú predmetom konania vo veci samej. Zmena nariadeného neodkladného opatrenia krajským súdom preto zasahuje do postavenia sťažovateľky, ktorá tvrdí, že predmetné pozemky má žalovaný na základe príkazných zmlúv „vydaté“. Za týchto okolností je na mieste uplatniť názor, podľa ktorého sa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konkrétnych okolnostiach veci v konaní o neodkladnom opatrení aplikuje.

III.1. K namietanému zásahu do práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie:

10. Ústavný súd už niekoľkokrát deklaroval, že pristupuje k preskúmvaniu neodkladných opatrení veľmi zdržanlivo a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie dochádza len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (pozri aj IV. ÚS 82/09).

11. Aj ESĽP pripúšťa, že vo výnimočných prípadoch, napríklad keď účinnosť neodkladného opatrenia závisí od rýchleho rozhodovacieho procesu, nemusí byť možné okamžite splniť všetky požiadavky čl. 6 dohovoru. Za nevyhnutnú a neodňateľnú záruku ESĽP považuje nezávislosť a nestrannosť súdu. Pripúšťa však, že iné procesné záruky sa môžu uplatniť iba v rozsahu, ktorý je zlučiteľný s povahou a účelom neodkladného opatrenia. Preto je potrebné preukázať, že vzhľadom na účel konania o neodkladnom opatrení v danom prípade nie je možné uplatniť jednu alebo viac konkrétnych procesných záruk bez toho, aby došlo k neprimeranému narušeniu cieľa, ktorý sa sleduje neodkladným opatrením (Micallef proti Malte, rozsudok z 15. 10. 2009, § 86).

12. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité odôvodnený, ústavný súd nemá príčinu zasahovať (napr. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každý argument, poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/00, III. ÚS 200/09). Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06, Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

13. Ústavný súd pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky zohľadnil aj osobitú povahu inštitútu neodkladného opatrenia a tomu zodpovedajúci zjednodušený a zrýchlený procesný postup a rozhodovanie všeobecných súdov. Zobral pritom do úvahy aj skutočnosť, že úlohou všeobecného súdu pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení je zistiť na základe dostupných dôkazných prostriedkov najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, a to bez potreby dodržania formalizovaného postupu štandardného procesného dokazovania, a na podklade osvedčených skutočností následne o návrhu rozhodnúť. S poukazom na relevantné časti odôvodnenia napadnutého uznesenia zastáva názor, že argumentácia krajského súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam Civilného sporového poriadku týkajúcim sa predpokladov vydania neodkladného opatrenia. Už citované závery krajského súdu nepovažuje za arbitrárne či svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, teda také, ktoré by mali za následok porušenie práv sťažovateľky podľa ústavy či dohovoru.

14. Pokiaľ sťažovateľka videla excés v tom, že krajský súd v okolnostiach posudzovanej veci spochybnil správnosť zvoleného prostriedku ochrany jej práv v merite a v dôsledku toho konštatoval, že sťažovateľka neosvedčila danosť žalovaného vecného nároku (nároku na vydanie nehnuteľností), ústavný súd konštatuje, že úvaha vychádzajúca z toho, že pre vyhovenie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného spolu so žalobou vo veci samej je relevantná aj osvedčenosť žalovaného nároku, je v súlade s právnou konštrukciou neodkladného opatrenia, je logická a v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Je pravdou, že neodkladné opatrenie nie je nevyhnutne spojené s existenciou základného konania (meritórneho konania o nároku navrhovateľa). Ide však o špecifické neodkladné opatrenie podľa § 330 ods. 2 CSP, ktoré konzumuje vec samu, teda ak je predpoklad, že samotným neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami, čo nie je prípad sťažovateľky. V ostatných prípadoch súd skúma, či nárok, ktorému má byť poskytnutá ochrana prostredníctvom navrhovaného neodkladného opatrenia, je osvedčený v rovine existencie a trvania nároku. V danom prípade je zrejmé, že sťažovateľka sa domáha reivindikácie, pre ktorú musí osvedčiť existenciu titulu (napríklad, ale nie nevyhnutne, vlastnícke právo). Zo všeobecnými súdmi zisteného skutkového stavu je zrejmé, že vlastníkom vydať sa majúcich nehnuteľností je žalovaný, ktorý má zmluvnú povinnosť previesť vlastnícke právo k nim na sťažovateľku. Za tejto situácie záver krajského súdu o tom, že na účely nariadenia neodkladného opatrenia nebol osvedčený základný nárok uplatnený žalobou vo veci samej, nemožno považovať za nelogický ani svojvoľný. Nie je totiž možné

prehliadnúť skutočnosť, že cieľom a účelom navrhnutého neodkladného opatrenia bolo poskytnúť ochranu uplatneného nároku vo veci samej.

15. Zo všetkých uvedených dôvodov je argumentácia sťažovateľky vo vzťahu k ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu nedôvodná, keďže neuviedla žiadne zásadné argumenty, ktoré by spochybnili vecnú správnosť napadnutého uznesenia, ktoré je (zodpovedajúco vecnému záveru) aj riadne odôvodnené. Za absencie okolností, ktoré by dôvodným spôsobom spochybnili ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, je potrebné konštatovať neopodstatnenosť tvrdení o neprípustnom zásahu napadnutým uznesením do procesných práv sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

16. Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd sa v napadnutom uznesení ústavne konformným spôsobom zaoberal otázkou splnenia podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia s prihliadnutím na špecifické okolnosti veci. Právne závery obsiahnuté v napadnutom uznesení sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré krajský súd pri rozhodovaní aplikoval. Postup krajského súdu pri preskúmaní odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia je z ústavného hľadiska akceptovateľný.

17. Na podklade uvedených skutočností je napadnuté uznesenie krajského súdu podľa ústavného súdu ústavne udržateľné. Námietky sťažovateľky nesignalizujú takú príčinnú súvislosť so sťažovateľkou označenými procesnými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy namietaným uznesením krajského súdu:

19. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy: „Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.“

20. Vo vzťahu k časti ústavnej sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka v petite domáha vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 2 ústavy, chýba relevantné odôvodnenie v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, pričom posudzovanie tejto časti ústavnej sťažnosti neumožňuje ústavnému súdu tento obsah si domýšľať či dopĺňať výkladom. Nedostatok náležitostí ústavnej sťažnosti v tejto časti má potom za následok jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému zásahu do práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy:

21. Pokiaľ ide o námietku porušenia základného práva sťažovateľky vlastníť majetok napadnutým uznesením, je potrebné uviesť, že v konaní o neodkladnom opatrení ide o poskytovanie dočasnej ochrany, v rámci ktorej súd nerozhodoval o hmotnom občianskom práve alebo záväzku sťažovateľky. Z uvedeného dôvodu ani nemohlo dôjsť k porušeniu hmotného práva sťažovateľky

napadnutým uznesením krajského súdu. Sťažovateľka v konaní o neodkladnom opatrení neosvedčila, že disponuje titulom, na základe ktorého by bolo možné dospieť k záveru o jej možnom vlastníckom práve k sporným nehnuteľnostiam, ktorého ochrany sa domáhala vo veci samej. Porušenie svojho vlastníckeho práva odvodzovala len z tvrdenia, že žalovaný v dôsledku zmeny nariadeného navrhnutého neodkladného opatrenia previedol vlastnícke právo k časti pozemkov na tretiu osobu.

22. Ústavný súd konštatuje, že nezistil relevantnú súvislosť medzi namietaným porušením vlastníckeho práva sťažovateľky na jednej strane a napadnutým uznesením krajského súdu na strane druhej, čo bráni prijatiu možného záveru o prípadnom porušení týchto práv hmotnej povahy, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu čl. 35 ods. 1 ústavy:

23. Predmetný článok ústavy upravuje právo podnikat'. Sťažovateľka porušenie svojho práva podnikat' videla v tom, že nenariadením navrhnutého neodkladného opatrenia došlo k sťaženiu a až zabráneniu vydania pozemkov sťažovateľke, za ktoré zaplatila a ktoré mali slúžiť na chov dobytku vykonávaného jej dcérskou spoločnosťou. Vychádzajúc zo sťažovateľkou opísanej konštrukcie zásahu, je potrebné konštatovať, že nie je zrejmé, v akom smere samotné nenariadenie neodkladného opatrenia zasiahlo do jej práva na podnikanie.

24. Vzhľadom na uvedené, argumentáciu sťažovateľky a skutočnosť, že krajský súd v napadnutom uznesení riadne, logicky a preskúmateľne odôvodnil svoje úvahy a závery, ústavný súd dospel k záveru, že neexistuje relevantná spojitosť medzi namietanými právami sťažovateľky na jednej strane a napadnutým uznesením krajského súdu na strane druhej. Preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.5. K namietanému čl. 13 ods. 1 ústavy:

25. K namietanému porušeniu čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že dotknutý článok ústavy sa vzťahuje výlučne na určovanie povinností obmedzujúcich základné práva a slobody. Jeho účelom je ochrana fyzických osôb a právnických osôb pred verejnou mocou. Napriek tomu, že je implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, nemá charakter základného práva a slobody, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 7/2010, I. ÚS 518/2013, I. ÚS 174/2020).

26. Ústavný súd preto nemá dostatok právomoci konať a rozhodnúť o porušení uvedenej ústavnej normy v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svojej opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu